

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: A. K., nar. X
 státní příslušností Ukrajina
 bytem v ČR: X
 zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
 se sídlem Opletalova 25, Praha 1, č. ev. ČAK 12 373

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
 sídlím Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021 č. j. CPR-3666-3/ČJ-2021-930310-V249

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021 č. j. CPR-3666-3/ČJ-2021-930310-V249 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 11. 2020 č.j. KRPA-254699-39/ČJ-2019-000022-50, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 30. 7. 2019.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítal zcela zjevnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce předně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č.j. 7 Azs 24/2017 vytkl správním orgánům to, že posuzovaly přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života pouze ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění, ale již nikoli zvlášť ve vztahu k rozhodnutí o povinnosti opustit území. Tím zatížily svá rozhodnutí nezákonností.
4. Správní orgány rovněž podle žalobce neposoudily přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území též ve vztahu k nezletilému synovi a manželce žalobce. K tomu uvedl, že na území České republiky pobývá se svojí manželkou paní Y. S., nar. X, a jejich nezletilým synem M. K., nar. X, o něhož denně pečuje, jelikož manželka zajišťuje obživu rodiny, neboť žalobce není oprávněn vykonávat na území České republiky výdělečnou činnost. Ponechání celkového finančního zajištění na manželce a zároveň na ni plně přenést péči o nezletilého M. v případě vycestování žalobce by bylo podle žalobce nepřiměřené. Žalovaný ovšem naproti tomu žádným způsobem nezkoumal přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života manželky žalobce a syna žalobce, když pouze uzavřel, že rodina může rozvíjet rodinný život na Ukrajině, popř. že rodina může navštěvovat žalobce na základě bezvízového styku, což ovšem dlouhodobě není možné.
5. Dále žalobce zdůraznil, že žije v České republice již od roku 2010, je plně integrován do české společnosti a Českou republiku již považuje za svůj domov. V současné době je žadatelem o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití na území se svojí manželkou. V zemi původu již žalobce nemá žádné zázemí a veškeré jeho vazby má na území České republiky. Manželka žalobce byla na Ukrajině naposledy v roce 2017 a s ohledem na její pracovní aktivity na území České republiky není možné, aby celá rodina vycestovala.
6. Žalobce rovněž v souvislosti s námitkou nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí poukázal mimo jiné na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny ze kterých vyplývá povinnost brát náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí při jakékoli činnosti, která se jich týká. Rovněž v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013-31 a ze dne 16. 3. 2020 č.j. 5 Azs 404/2019 – 28, z nichž vyplývá nejlepší zájem dítěte jako přední hledisko při jakékoli činnosti týkající se dětí uskutečňované správními orgány či soudy. Žalovaný však nejlepšího zájmu nezl. syna žalobce nešetřil, kdy přiměřenosti napadeného rozhodnutí založil na možnosti žalobce navštěvovat syna M. po dobu řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití s manželkou na území na základě bezvízového styku, aniž by měl na zřeteli, že na základě bezvízového styku již dlouhodobě není možné na území České republiky přicestovat.

7. Žalobce tak uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019).
9. Žalovaný závěrem vyjádřil svoje přesvědčení, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území České republiky upustit a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí přiměřeným opatřením. Napadené rozhodnutí je tak plně v souladu se zákonem a odpovídá aktuální relevantní judikatuře. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 10. 7. 2019 kontrolován policejní hlídkou. Z informace Ministerstva vnitra ze dne 10. 7. 2019 vyplynulo, že dne 31. 7. 2018 byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí uvedené žádosti bylo rovněž zamítnuto a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 12. 2018. Dne 5. 9. 2018 si žalobce rovněž podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodin, o které nebylo ke dni 10. 7. 2019 rozhodnuto s tím, že podáním žádosti nevznikla fikce pobytu podle ust. § 47 zákona o pobytu cizinců a jiné řízení, jež by žalobce opravňovalo k pobytu na území České republiky, ke dni 10. 7. 2019 u Ministerstva neprobíhalo. Z cestovního pasu žalobce ani jiného dokladu rovněž žádné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky nevyplynulo, čímž vzniklo podezření, že žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně, protože byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
12. Dne 10. července 2019 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení uvedl, že do České republiky přicestoval někdy v roce 2010 kvůli studiu, kdy nedostudoval bakalářské studium a začal podnikat s vodními dýmky do restaurací. Před půl rokem začal pracovat na živnostenský list pro firmu zaměřenou na mezinárodní osobní dopravu. Vždy měl příslušné oprávnění k pobytu a o tom, že pobývá na území České republiky nelegálně, se dozvěděl až na OAMP, kam se dostavil za účelem převzetí potvrzení k pobytu, které si vyžádal. Na území České republiky žije s manželkou Y. S., se kterou zde rovněž v roce 2017 uzavřel manželství. Oba zde pracují a chtěli by zde zůstat i

nadále. O zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt nevěděl, neboť mu nic nepřišlo a nikdo nevolal. V České republice má ještě rodiče a bratra, kteří si požádali o mezinárodní ochranu a čekají na rozhodnutí. Sám o azyl nežádal. Zdravotní problémy neuplatňoval. V zemi původu se nemá, kam vrátit. Byl tam naposledy v roce 2014 a od té doby zpřetrhal veškeré vazby. Má tam pouze dědečka, se kterým ovšem není v kontaktu. Kvůli probíhající válce mu tam také hrozí smrt. Jeho rodina je tam pronásledována a sebrali jí veškerý majetek.

13. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-27958-26/DP-2016 a z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 12. 2018 č.j. MV-117765-4/SO-2018 se podává, že žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 12. 12.2018.
14. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 2. srpna 2019 ev. č. X k možnosti vycestování žalobce se podává závěr, že jeho vycestování je možné.
15. Dne 3. srpna 2019 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, čehož žalobce využil. Nato správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropská unie v trvání jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kterému žalovaný vyhověl a rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zrušil a věc vrátil nalézacímu správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.
16. Dne 8. září 2020 vyrozuměl správní orgán prvního stupně žalobce (a dne 15. 9. 2020 i jeho manželku doby nově ustanoveného účastníka řízení) o tom, že původně zahájené řízení ve věci správního vyhoštění žalobce bude nadále vedeno podle ust. 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, když dospěl k závěru, že by v případě žalobce bylo jeho správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Současně s tím žalobce vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, čehož žalobce využil.
17. Správní orgán prvního stupně následně poté vydal rozhodnutí, kterým žalobci uložil povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, proti kterému se žalobce také odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel přitom v zásadě ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), avšak ve vztahu k nové skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí spočívající ve zcela zásadní změně bezpečnostní situace v zemi původu žalobce shledal nutnost prolomení zásady přezkoumání napadeného rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., a to zejména s přihlédnutím k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních

svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).

19. Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobce nařídil jednání.
20. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
21. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle čl. 5 návratové směrnice *při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavrácení.*
24. Ze správního spisu je v prvé řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 11. 3. 2019 do 10. 7. 2019. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, biometrického cestovního dokladu žalobce a z informace OAMP k pobytu žalobce ze dne 10. 7. 2019, kdy na tomto místě je třeba též souhlasit se závěrem správních orgánů v tom směru, že probíhající řízení o žalobcem podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny jej k pobytu na území České republiky již neopravňovalo.
25. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie, nenachází soud v tomto posouzení ze strany správních orgánů žádné zásadní deficity. Nalézací správní orgán se otázkou přiměřenosti řádně ve svém rozhodnutí zabýval jak v souvislosti s překvalifikací řízení o správním vyhoštění žalobce na str. 4 tohoto rozhodnutí, tak ve vztahu k rozhodnutí podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců na str. 7 – 9. Žalovaný pak nijak nepochybil, když toto posouzení správního orgánu prvního stupně aproboval (srov. zejména str. 5 napadeného rozhodnutí). Soud na uvedené části odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu i napadeného rozhodnutí

v podrobnostech odkazuje a plně se s jejich obsahem ztotožňuje. Je třeba zdůraznit, že se správní orgány nijak neopomenuly zvlášť vypořádat s přiměřeností rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území a nezaložily svá rozhodnutí toliko na posouzení přiměřenosti ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění, jak uvádí žalobce. Námitky žalobce tak v tomto směru důvodné nejsou.

26. Žalovaný se rovněž řádně a přezkoumatelně vypořádal s námitkou ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života manželky žalobce a jejich syna na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí. Soud se v tomto směru s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje a pro stručnost na ně plně odkazuje. Lze souhlasit i s poznámkou žalovaného v tom směru, že syn žalobce a jeho manželky byl počat zjevně v době, kdy jim již muselo být známo, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně a hrozí mu nucené vycestování. Nelze proto považovat za správné, aby žalobce těžil z toho, že se za takových okolností rozhodl dále rozvíjet svůj rodinný a soukromý život. Proto má soud v zásadě za přiměřený požadavek správních orgánů, aby žalobce za dané situace strpěl určité nepohodlí spočívající ve vycestování a zajištění si příslušného pobytového oprávnění na území České republiky mimo toto území.
27. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky do soukromého a rodinného života žalobce. Lze shrnout, že výše uvedené žalobní námitky nebyly důvodné a z jejich pohledu neshledal soud v postupu správních orgánů žádné pochybení.
28. Zdejší soud naproti tomu musel přihlédnout k námitce žalobce ohledně významné změny bezpečnostní situace na Ukrajině uplatněné při samotném jednání, které bylo k projednání věci nařízeno. V současnosti je již obecně známou skutečností, kterou není ani třeba dokazovat při jednání, že na většině území Ukrajiny probíhá mezinárodní válečný konflikt s Ruskou federací nebyvalých rozměrů. Například Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 41 Az 2/2022-48 ze dne 2. 3. 2022 poukázal na skutečnost, že boje na Ukrajině se již neomezují jen na část Doněcké a Luhanské oblasti, ale dotýkají se velké části jejího území, včetně hlavního města Kyjeva. V této souvislosti Krajský soud v Brně odkázal na předběžné opatření Evropského soudu pro lidská práva za dne 1. 3. 2022 (blíže viz <https://bit.ly/3HxrjKM>). Štrasburský soud v něm na návrh Ukrajiny, aby vydal předběžné opatření vůči Rusku kvůli „*masivnímu porušování lidských práv ruskými vojsky během vojenské agrese proti suverénnímu území Ukrajiny*“, při vyhovění tomuto návrhu vzal v potaz „*současnou vojenskou aktivitu, která byla zahájena dne 24. 2. 2022 v různých částech Ukrajiny a domnívá se, že vyvolává skutečné a trvající riziko vážné hrozby porušení práv civilního obyvatelstva zaručených Úmluvou, zejména podle článku 2 (právo na život), 3 (zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) a 8 (právo na respektování soukromého a rodinného života) Evropské úmluvy o lidských právech.*“ Jedná se o natolik významnou změnu poměrů v zemi původu žalobce, že rozhodnutí žalovaného nyní zkrátka nemůže obstát. Ukrajinu již v současné době není možné považovat za bezpečnou zemi původu.
29. Tato situace nebyla dána v době vydání napadeného rozhodnutí, a není tudíž pochybením žalovaného, pokud k těmto skutečnostem nepřihlédl. Na druhou stranu soud musí prolomit zásadu přezkoumání napadeného rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. v situaci,

kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky ČR, resp. s ohledem na požadavky práva EU, takové závazky vyplývají i z čl. 2 a 3 Úmluvy, které zakotvují právo na život a zákaz mučení a z čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 2 Azs 163/2015-28, který se týkal uložení správního vyhoštění: „Obecně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřiblíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která poživá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady non-refoulement (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010-76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131). K prolomení zásady dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu aplikace pravidla non-refoulement v případech správního vyhoštění rovněž viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3 Azs 198/2014-24. Judikatura tak tuto možnost připouští v těch případech, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem mělo přímo za následek dotčení nějakého základního práva.
31. Shodně v rozsudku ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 Azs 246/2019-31 Nejvyšší správní soud uvedl: „Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, body 21-23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016-29).
32. S ohledem na skutečnost, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, který se týká v podstatě celého území, shledal soud, že napadené rozhodnutí neobstojí z hlediska toho, zda je vycestování žalobce vůbec možné z hlediska výrazně změněné bezpečnostní situace. V tomto směru je nezbytné, aby správní orgán zásadním způsobem doplnil dokazování, znovu se zabýval tím, jaká je aktuální situace na Ukrajině a znovu posoudil, zda v daném případě existují důvody znemožňující vycestování ve smyslu §179 zákona, tedy zda je důvodná obava, že by žalobci ve státě původu hrozilo skutečné nebezpečí.
33. Napadené rozhodnutí rovněž již nyní nemůže obstát také s ohledem na skutečnost, že žalobci bylo dne 8. 3. 2022 uděleno zvláštní vízum pro občany Ukrajiny z důvodu válečného konfliktu s platností od 8. 3. 2022 do 7. 3. 2023. To žalobce prokázal při nařízeném jednání kopií příslušné části cestovního pasu s vyznačeným vízem a rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2022 č.j. CPR-7046-4/ČJ-2022-930310-V223, kteréžto důkazy byly k návrhu žalobce soudem při jednání provedeny. Žalobce tak prokázal, že je v současné době přinejmenším do 7. 3. 2023 oprávněn pobývat na území České republiky.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) ve spoj. s ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. Bude tedy na žalovaném, aby o odvolání žalobce znovu rozhodl vázán stanoviskem soudu, kdy žalovaný zejména zohlední skutečnost, že žalobci bylo dne 8. 3. 2022 uděleno zvláštní vízum pro občany Ukrajiny z důvodu válečného konfliktu s platností od 8. 3. 2022 do 7. 3. 2023, popř. doplní dokazování tak, aby mohl aktuální situaci na Ukrajině řádně posoudit z pohledu existence důvodu znemožňující vycestování ve smyslu §179 zákona.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s., kdy žalobce byl sice v řízení úspěšný, a náhrada nákladů řízení by mu jinak náležela, avšak v tomto případě soud žalobě vyhověl pouze na základě skutkových okolností, které nastaly až poté, co žalovaný vydal napadeného rozhodnutí, protože tyto okolnosti nemohl ani při nejlepší vůli při svém rozhodování zohlednit. Za těchto procesních okolností by se tak zdejšímu soudu jevilo přiznání náhrady nákladů řízení žalobci jako mimořádně nespravedlivé. Pokud jde o žalovaného, tomu náhrada nákladů nepřisluší, neboť neměl ve věci úspěch. Krom toho mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. června 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce